

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **Statutární město Karviná**
sídlem Fryštátská 72/1, 733 24 Karviná
zastoupen Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016 č. j. 21230/16/5000-10470-702394,
ve věci odvodu do Národního fondu

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 8. 7. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016 č. j. 21230/16/5000-10470-702394 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 4. 2015 č. j. 1500594/15/3200-31471-806393, platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým správce daně vyměřil žalobci odvod do Národního fondu ve výši 290 314 Kč. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné, protože platební výměr neměl být vydán, je příliš restriktivní a formalistický a ukládá žalobci sankci přes objektivně zjištěné skutečnosti v tom smyslu, že nedošlo k žádným důsledkům na základě identifikovaného formálního porušení. Žalobci je vytýkáno, že jednak nezveřejnil dodatečné informace k veřejným zakázkám na stránkách www.esfcr.cz, ale pouze na úřední desce, a to přesto, že mu tato povinnost vyplývá z kapitoly 2.4 „Výzva k předložení nabídek“ Metodického pokynu, jednak že porušil princip transparentnosti u druhého hodnotícího kritéria „kvalita a rozsah nabízených služeb“ s váhou 60% u všech tří zakázek, když nepopsal způsob, ze kterého by bylo zřejmé, které parametry nabídky budou hodnoceny jako nejvýhodnější. Žalovaný proto dovodil, že je na místě odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5% z celkové dotace. Podle žalobce nic z toho, co žalovaný popisuje, nenaplnňuje podstatu porušení rozpočtové kázně, neboť jde de facto o porušení nefinančního charakteru. Následky, které žalovaný dovozuje z obou porušení, jsou pouze hypotetické, a odvod – sankci – ukládá pouze na základě hypotézy, že k něčemu mohlo dojít, což je v rozporu se základními zásadami správního trestání, kdy sankce může být ukládána pouze za prokázaný delikt, nikoliv za podezření, že k deliktu došlo. Podle žalobce porušení podmínek nefinančního charakteru není porušením rozpočtové kázně. Žalovaný a správce daně neuvážili, jaký byl následek konání žalobce, které formálně vykazuje znaky porušení rozpočtové kázně, a zda je na místě odvod, byť jakékoliv části dotace. Správce daně a žalovaný měli uvážit účel dotace a jeho naplnění, a jaký vliv mělo konání žalobce na naplnění účelu dotace.
2. Dále žalobce vytkl správci daně nedostatek pravomoci, neboť podle žalobce správce daně není oprávněn kontrolovat soulad jednání žalobce se zákonem o zadávání veřejných zakázek, posuzovat, zda tento zákon byl či nebyl porušen a ukládat za to jakékoliv sankce. Pokud by došlo k porušení hospodářské soutěže, pak je kompetentním úřadem pouze Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který rovněž stanoví sankce. Nemohou být současně vedle sebe ukládány dvě sankce.

Shodu s prvopisem potvrzuje

3. Nakonec žalobce namítl požadavek úhrady odvodu za příliš tvrdý bez ohledu na princip proporcionality, nepřihlízející k účelu poskytnuté dotace, který byl beze zbytku naplněn. Byl-li účel dotace naplněn, nedošlo a nemohlo dojít k neoprávněnému použití finančních prostředků, jiný výklad by byl pojmový nesmysl. Po dobu trvání čerpání dotace byl žalobce pod průběžnou kontrolou a žalobce byl důvodně přesvědčen, že celý proces probíhá řádně. Poskytovatel dotace byl s žalobcem v kontaktu, nikdy nezpochybnil jeho postup v žádné z etap realizace, ani neměl žádné ani dílčí výhrady a žalobce byl tedy v legitimním očekávání, že postupuje řádně. Napadené rozhodnutí je v rozporu s principem právní jistoty, principem spravedlnosti a principem legitimního očekávání.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Zdůraznil, že je třeba odlišit delikt ní jednání, kdy může být soutěžiteli uložena sankce v podobě pokuty za porušení zákona o veřejných zakázkách, od následků v podobě vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a případného penále, kdy je právní oporu pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně nutno hledat nikoliv v zákoně o veřejných zakázkách, ale v zákoně o rozpočtových pravidlech. Jde o dvě zcela samostatná řízení, mající svůj vlastní předmět, přičemž v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně se ve své podstatě jedná o vrácení peněžních prostředků, na které dle soudní judikatury není nárok. Otázka pochybení je pouze jednou ze skutečností, které mají vliv na konkrétní výši odvodu, nikoliv skutečnost, která by rozhodovala o tom, zda vůbec lze odvod vyměřit. Správce daně je přitom orgánem rozhodujícím o porušení rozpočtové kázně, když rozlišení pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a správce daně vyplývá právě z rozdílu mezi řízením podle zákona o veřejných zakázkách a podle zákona o rozpočtových pravidlech. Vzhledem k tomu, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže není oprávněn vydávat rozhodnutí, v jejichž výrokové části by se nacházelo pouhé konstatování o porušení či dodržení zákona o veřejných zakázkách ze strany zadavatele, je v praxi nezřídka konstatováno porušení rozpočtové kázně, ačkoliv Úřad pro ochranu hospodářské soutěže neshledal důvody pro uložení sankce za spáchání správního deliktu, zpravidla když jednání příjemce dotace, resp. zadavatele bylo porušením zákona o veřejných zakázkách, ale jeho porušení zároveň nedosáhlo intenzity správního deliktu. Naopak, pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže pravomocně rozhodne o spáchání správního deliktu, bude logicky platit, že se příjemci dopustili porušení rozpočtové kázně. V projednávaném případě došlo k naplnění všech podmínek pro vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně, a proto muselo dojít k vyměření odvodu. Žalovaný ve svém rozhodnutí postupoval transparentně a míru jednotlivých porušení jednoznačně odůvodnil, a proto považuje výši odvodu za porušení rozpočtové kázně za přiměřenou ve vztahu k porušení podmínek dotace. Žalovaný odmítl i námitku porušení principu legitimního očekávání, neboť pokud by žalovaný akceptoval postup žalobce při zadávání veřejných zakázek jako adekvátní, postupoval by v rozporu s očekávanou veřejnou praxí.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

6. Vzhledem k tomu, že u Nejvyššího správního soudu bylo vedeno řízení pod sp. zn. 1 Afs 291/2017, ve kterém bylo rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předloženo zodpovězení těchto otázek: „1) představuje každé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o dotaci vymezeny jako méně závažné porušením rozpočtové kázně, 2) je s každým porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44a odst. 4 písm. c), resp. b) zákona o rozpočtových pravidlech, které se vztahuje k celému objemu poskytnuté dotace spojen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši zcela poskytnuté dotace nebo je správní orgán povinen stanovit výši odvodu proporcionálně s ohledem na závažnost zjištěného pochybení“, jejichž zodpovězení mělo vliv na rozhodnutí v projednávané věci, krajský soud usnesením ze dne 11. 1. 2018 řízení přerušil; Nejvyšší správní soud rozšířeným senátem rozhodl dne 30. 10. 2018 pod č. j. 1 Afs 291/2017-33, čímž odpadl důvod pro přerušování řízení a usnesením ze dne 14. 11. 2018 bylo v tomto řízení pokračováno.
7. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Ministerstvo vnitra na základě žádosti žalobce o finanční podporu z operačního programu „lidské zdroje a zaměstnanost“ vydalo dne 6. 10. 2010 rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 06/57 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) na realizaci projektu „optimalizace a zefektivnění systému řízení a rozvoje lidských zdrojů Magistrátu města Karviné“. V části II., „povinnosti příjemce dotace“, pod bodem 8.1 bylo stanoveno, že „při zadávání zakázek v rámci realizace projektu je příjemce povinen postupovat v souladu s pravidly stanovenými metodickým pokynem pro zadávání zakázek OP LZZ, který je součástí přílohy 5. rozhodnutí“. Celkové způsobilé výdaje projektu byly rozhodnutím stanoveny na 6 830 915,20 Kč, z toho 5 806 277,92 Kč (85%) prostředky z evropského sociálního fondu (poskytnutá dotace) a 1 024 637,28 Kč (15%) prostředky z obecného rozpočtu – spolufinancování. Dne 18. 12. 2013 zahájil z podnětu Ministerstva vnitra ze dne 4. 10. 2013 správce daně u žalobce daňovou kontrolu skutečností rozhodných pro případné stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Správce daně v rámci kontroly zjistil, že žalobce zadal podle metodického pokynu veřejné zakázky na služby a výzvy k podávání nabídek uveřejnil na stránkách www.esfcr.cz, dodatečné informace k těmto veřejným zakázkám však zveřejnil pouze na úřední desce a na stránkách www.esfcr.cz je nezveřejnil. Z metodického pokynu, kapitola 2.4 „výzva k předložení nabídek“, povinnost zveřejnění dodatečných informací rovněž na webových stránkách žalobce vyplývala, neboť se v ní uvádí „v případě, že se během lhůty k podání nabídek změní podmínky výzvy, zadavatel musí tuto změnu sdělit všem osloveným dodavatelům. Pokud byla výzva uveřejněna na webových stránkách, musí být informace uveřejněné i na těchto stránkách.“ Žalobce podle správce daně této povinnosti nedostál. Žalobce dále v rámci realizace projektu vyhlásil veřejnou zakázku na služby „ubytování a stravování účastníků vzdělávání a pronájem prostor pro práci s cílovou skupinou“, u druhého hodnotícího kritéria „kvalita a rozsah nabízených služeb“ s váhou 60% uvedených všech tří veřejných zakázek žalobce nepopsal způsob, ze kterého by bylo zřejmé, které parametry nabídky budou hodnoceny jako nejvýhodnější, jaké aspekty nabídky jsou důvodem pro přidělení vyššího bodového hodnocení, čímž podle správce daně žalobce porušil princip transparentnosti vymezený v kapitole 1 „společná ustanovení pro zadávání zakázek“ metodického pokynu, které stanoví, že „podstata principu transparentnosti spočívá v tom, že zadavatel zakázky musí zajistit, aby zakázka byla zadána transparentním způsobem. Základním účelem zásady je zajištění co největší průhlednosti řízení, která podstatnou měrou přispívá k přezkoumatelnosti celého řízení a

k možnosti kontroly postupu v řízení. Naplnění této zásady lze spatřovat zejména v povinnosti jasně vymežit kritéria, podle kterých budou hodnoceny nabídky uchazečů vždy v dostatečném předstihu před samotným vypracováním nabídek.“ Správce daně seznámil žalobce s výsledky kontrolních zjištění dne 20. 11. 2014, žalobce se k výsledkům vyjádřil dne 5. 12. 2014, na což správce daně reagoval dne 19. 3. 2015 a téhož dne s žalobcem projednal zprávu o daňové kontrole, kterou žalobce rovněž převzal. Správce daně uzavřel, že žalovaný se shora popsaným jednáním dopustil porušení rozpočtové kázně a vzhledem k tomu, že v části IV. „sankce“, bod 2.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace, byl za porušení rozpočtové kázně stanoven odvod ve výši 5% z celkové částky dotace, vyměřil odvod v této výši platebním výměrem, proti kterému žalobce podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

8. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce postupoval tak, jak mu správce daně vytkl, tedy nezveřejnil doplnění podmínek k veřejným zakázkám na webových stránkách www.esfcr.cz a neuvedl, které parametry nabídky budou ve veřejných zakázkách hodnoceny jako nejvýhodnější, a jaké aspekty nabídky jsou důvodem pro přidělení vyššího hodnocení u druhého hodnotícího kritéria „kvalita a rozsah nabízených služeb“, které mělo váhu 60%, ačkoliv tuto povinnost měl uloženou podmínkami rozhodnutí o poskytnutí dotace, jehož součástí byl i metodický pokyn, který tyto povinnosti výslovně zakotvuje. Mezi účastníky je však sporné, zda tím došlo k porušení rozpočtové kázně. Žalobci byl odvod uložen za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. b) rozpočtových pravidel, a to ve smyslu porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.
9. Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel se za porušení rozpočtové kázně považuje *neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv, jejich příjemcem.* Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech *neoprávněným použitím peněžních prostředků ze státního rozpočtu (...) je jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jimi rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.*
10. Pro posouzení věci je tedy klíčovým pojmem „*neoprávněné použití peněžních prostředků*“, jejichž výkladem se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora citovaném usnesení č. j. 1 Afs 291/2017-33. Rozšířený senát uzavřel, že zákon v § 44 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. e) rozpočtových pravidel definuje neoprávněné použití peněžních prostředků zcela jasně, a to jako jejich výdej, jehož provedením došlo nejen k porušení povinnosti stanovené právním předpisem nebo rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, ale též porušením podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Rozšířený senát považuje proto za nesprávný názor, že přiměřenost výše odvodu za formální či marginální porušení povinnosti příjemce dotace je třeba uvažovat již při určování, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, pokud pochybení bylo pouze formálního charakteru a nemá vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován, nemůže se jednat o kvalifikované porušení rozpočtové kázně. Porušení účelu, o kterém hovoří rozsudek ve věci *Lovochemie* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 4 As 117/2014 – 36), je jen jednou z mnoha typových

Shodu s prvopisem potvrzuje

situací, za kterých lze hovořit o neoprávněném použití peněžních prostředků. Rozšířený senát upozornil, že rozpočtová pravidla v § 14 odst. 4 rozlišují případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit na straně jedné a ostatní povinnosti, které příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace nebo návratné finanční výpomoci plní a jejichž nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) na straně druhé. Podle rozšířeného senátu nelze jasnou zákonnou dikci obcházet tím, že správce daně nebo dokonce až soud zpětně prohlásí některou ze závazných dotačních podmínek za nevýznamnou, a proto nezakládající vůbec porušení rozpočtové kázně. Takový výklad podle Nejvyššího správního soudu závažným způsobem narušuje vnitřní uspořádání poměru dotačního vztahu. Poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami (srov. odůvodnění bod 35. a 36. citovaného rozhodnutí).

11. Z uvedeného je zřejmé, že názory Nejvyššího správního soudu, kterých se žalobce dovolává, vyjádřené v rozsudku „č. j. 4 Afs 215/2014“ (správně 4 As 215/2014 – 40 ze dne 5. 12. 2014) či č. j. 9 Afs 202/2007-68 ze dne 16. 7. 2008, ze kterých vyplývá, že při posouzení, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je vždy nutno zkoumat dopady shledaných pochybení ve vztahu k naplnění účelu poskytnutých veřejných prostředků, jsou citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu překonány.
12. Shora uvedené závěry rozšířeného senátu jsou aplikovatelné i na posuzovanou věc. Mezi dotačními podmínkami, za kterých žalobce dotaci čerpal, bylo též zveřejnit doplnění podmínek k veřejným zakázkám na webových stránkách www.esfcr.cz a uvést, které parametry nabídky budou ve veřejných zakázkách hodnoceny jako nejvýhodnější, a jaké aspekty nabídky jsou důvodem pro přidělení vyššího hodnocení u hodnotícího kritéria „kvalita a rozsah nabízených služeb“. Tyto podmínky nebyly výslovně stanoveny jako podmínky, jejichž nedodržení není neoprávněným čerpáním, jak předpokládá § 14 odst. 4 písm. j) zákona o rozpočtových pravidlech, a žalobce tyto podmínky porušil. Správce daně a žalovaný se tak při konstatování porušení rozpočtové kázně správně zabývali pouze s tím, zda žalobce dotační podmínky dodržel či nedodržel, a nezabývali se tím, zda v důsledku jejich porušení došlo k naplnění účelu poskytnuté dotace či nikoliv, neboť pro závěr o neoprávněném použití peněžních prostředků je splnění účelu dotace bez významu. Porušení dotačních podmínek, které nebyly výslovně určeny jako ty, jejichž nesplnění není neoprávněným použitím, je neoprávněným použitím peněžních prostředků podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech a tedy porušením rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Závěr správce daně a žalovaného je proto správný. Žalobní námitky týkající se chybějícího správního uvážení a dopadu porušení podmínek dotace tak krajský soud shledal nedůvodnými.
13. Ke kontrolám, prováděným před poskytnutím dotace, průběžně i následně, jejich výsledkům a vzájemném vztahu mezi nimi, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 2. 2016 č. j. 7 Afs 13/2016-25 tak, že *„kontrola poskytnutých dotací je upravena vícero právními předpisy (...). Tato skutečnost s sebou nutně nese i možnost provádění kontroly dotací ze strany více subjektů (počínaje poskytovatelem dotace a finančním úřadem konče). Žádný z výsledku těchto případných kontrol ale z povahy věci není nadřazen zjištěním ostatních kontrolních orgánů, a ani nepředstavuje pro kontrolující orgán předběžnou otázku a s tím*

Shodu s prvopisem potvrzuje

spojenou překážku věci rozhodnuté“. K provádění samotné daňové kontroly se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 18. 7. 2013 č. j. 1 Afs 54/2013-36 se závěrem, že daňovou kontrolu lze vykonat zcela nezávisle na jiných typech kontrol. Účelem daňové kontroly je prověřit, zda nedošlo k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 zákona o rozpočtových pravidlech a jejím výstupem může být vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a zákona o rozpočtových pravidlech, jak se stalo v posuzované věci. Nejvyšší správní soud ve vztahu k daňové a veřejnosprávní kontrole uvedl, že byť v jejich průběhu mohou být prověřovány totožné skutečnosti, jejich cíl se liší, když daňová kontrola může vyústit právě v uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, tedy k vrácení finančních prostředků použitých v rozporu s pravidly dotace. Veřejnosprávní kontrola naopak směřuje k uložení nápravných opatření. Ke vztahu daňové kontroly a kontroly Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže se výslovně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2016 č. j. 4 Afs 167/2016-47, ve kterém konstatoval, že nedodržení povinnosti při zadávání veřejných zakázek posuzuje správce daně samostatně, nezávisle na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, přičemž rozhodnutí o deliktu podle zákona o veřejných zakázkách není posouzením předběžné otázky pro odvod (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017 č. j. 6 Afs 281/2016-86).

14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že kontrolní činnost je správcem daně vykonávána nezávisle a samostatně a správce daně je kompetentní ke správě odvodů za porušení rozpočtové kázně; tento závěr je v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž pravomoc správce daně vyplývá z § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech. Správce daně byl pravomocný k provedení daňové kontroly směřující ke zjištění, zda došlo k porušení rozpočtové kázně a byl oprávněn vyměřit odvod za porušení rozpočtové kázně. Na uvedeném nic nemění, že poskytovatel dotace ani Úřad pro ochranu hospodářské soutěže žádné porušení podmínek dotace ani zákona o veřejných zakázkách neshledali, neboť cílem jejich prověřování není zjištění porušení rozpočtové kázně. Žalobce nemohl být v legitimním očekávání, že daňovou kontrolou nedojde ke konstatování porušení rozpočtové kázně, neboť jak bylo vysvětleno shora, i v případě, kdy by poskytovatel dotace provedl veřejnosprávní kontrolu s negativním výsledkem, pak by to neznamenovalo předběžnou otázku pro daňovou kontrolu; správce daně by tímto nebyl vázán, když cíl veřejnosprávní kontroly a daňové kontroly je jiný. Nadto ze správního spisu nevyplývalo, že by u žalobce veřejnosprávní kontrola proběhla, a pokud žalobce své legitimní očekávání zakládá pouze na faktu poskytnutí dotace, tento fakt může představovat základ pro legitimní očekávání žalobce tím méně; pro úplnost krajský soud dodává, že ani poskytnutí dotace nepředstavuje pro správce daně rozhodnutí předběžné povahy s ohledem na rozdílný cíl kontroly ze strany poskytovatele a správce daně. Námitky žalobce o nedostatku pravomoci správce daně dovodit porušení zákona o veřejných zakázkách zodpověděl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 4 Afs 167/2016 – 47 tak, že správce daně tuto pravomoc má; nadto závěr o porušení rozpočtové kázně žalobcem není v posuzované věci založen na porušení zákona o veřejných zakázkách, ale na porušení dotačních podmínek. Ani tyto žalobní námitky tak nejsou důvodné.
15. Soud neshledal důvodnou ani poslední žalobní námitku porušení proporcionality, neboť z rozhodnutí o poskytnutí dotace, část IV. „sankce“, bod 2.3, vyplývá, že výše

Shodu s prvopisem potvrzuje

odvodu za porušení rozpočtové kázně v případě porušení rozpočtové kázně konstatované příslušným územním finančním orgánem, tedy správcem daně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, činí 5% z celkové částky dotace. Byla-li takto stanovena výše odvodu, neměl již správce daně možnost správního uvážení ve smyslu proporcionality tohoto odvodu, neboť možný odvod byl žalobci od počátku znám a jedná se o jednu z podmínek poskytnutí dotace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018 č. j. 2 Afs 366/2017-33).

16. Vzhledem k tomu, že krajský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodných, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I.).
17. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo a soud mu ho proto nepřiznal (výrok II.). Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 13. prosince 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu